

СТИВЪН КИНГ

АЯНА

Превод от английски: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан
Георгиев, 2009

chitanka.info

Не вярвах, че някога ще разкажа тази история. Жена ми не искаше да я споделям с други хора; смяташе, че никой няма да ми повярва и само ще се изложва. Естествено, всъщност имаше предвид, че ще изложва нея.

— Ами Ралф и Трудити? — попитах я аз. — Та те бяха там и също го видяха.

— Трудити ще му каже да си държи устата затворена — отвърна ми тя. — И едва ли ще се наложи да убеждава дълго брат ти.

Вероятно беше права. По това време Ралф беше директор на Четирийсет и трети административен училищен окръг в Ню Хемпшир, а последното нещо, което иска един провинциален бюрократ от Министерството на образованието, е да цъфне в края на новинарските емисии — времето, запазено за летящи чинии над Финикс и способни да броят до десет койоти. Освен това една история за чудеса не струва нищо без чудотвореца, а Аяна изчезна от живота ни.

Сега обаче жена ми е мъртва. Получила сърдечен пристъп по време на полета до Колорадо, където отиваше, за да помогне на младите покрай раждането на първия ни внук, и починала почти веднага. (Или поне така твърдяха хората от авиокомпанията, макар че напоследък не можеш да им довериш дори багажа си.) Брат ми Ралф също си отиде — от инфаркт по време на турнир по голф, — а Трудити се превърна в изкуфяла старица. Баща ми отдавна е в небитието; ако беше още жив, сега щеше да е над сто години. Аз съм последният, който все още е жив, и затова искам да споделя историята си. Знаем, че е невероятна (Ралф беше дяволски прав за това), а и в крайна сметка в нея няма никакви дълбокомислени послания — чудесата са божествени озарения само за онези умопобъркани щастливци, които ги съзират под път и над път... Обаче е интересна. И е *истинска*. Всички го видяхме с очите си.

* * *

Татко си отиваше от рак на панкреаса. Мисля, че човек може да научи много за хората, когато ги чуе как говорят за подобни ситуации, а фактът, че описвам рака като „подобни ситуации“, със сигурност ви разкрива нещо за вашия разказвач, който цял живот е преподавал

английски на момчета и момичета, чиито най-сериозни здравословни проблеми са били акнето и спортните травми.

„Вече е към края на житейския си път“ — отбеляза Ралф.

„Просто го е разял“ — добави Трудни. Отначало ми се стори, че думите ѝ бяха: „Песента си е изпял“, което звучеше изненадващо поетично за нея. Знаех си, че не би могла да каже подобно нещо, но ми се искаше да не е така.

„С единия крак е в гроба“ — въздъхна Рут.

Не казах: „И най-добре да влезе и с другия“, ала си го помислих. Защото мъките му бяха ужасни. Беше преди двайсет и пет години все пак — през хиляда деветстотин осемдесет и втора, — а тогава страданията се смятаха за нещо съвсем нормално за рак в последен стадий. Помня как десет или дванайсет години по-късно прочетох, че повечето онкоболни си отиват тихичко, защото са твърде немощни, за да крещят. Това върна спомените ми за дните му в болничната стая с такава сила, че се изстрелях в тоалетната и коленичих пред тоалетната чиния, сигурен, че ще повърна.

Баща ми обаче не умря тогава, а след четири години — през 1986. По това време вече беше включен в програмата за оказване на помощ на възрастните хора. И не си отиде от рак на панкреаса, а от задавяне с пържола.

* * *

Щом се пенсионираха, Дон (Док) Джентри и съпругата му Бърнадет — моите родители — заживяха в извънградска къща във Форд Сити, недалеч от Питсбърг. След смъртта на майка ми Док се замисли дали да не се премести във Флорида, ала после реши, че не може да си го позволи, и остана в Пенсилвания. Когато му поставиха диагнозата „рак“, той прекара известно време в болницата, където му се налагаше да обяснява, че прякорът му идва от годините, в които бе работил като ветеринар. След като го обясни на всички, които проявяваха интерес, лекарите го изписаха, за да си умре спокойно у дома. Тогава всичките му близки хора — Ралф, Трудни, Рут и аз — пристигнахме във Форд Сити, за да се сбогуваме с него.

Никога няма да забравя спалнята му в задната част на къщата. На стената висеше картина, показваща как Исус приканва децата да отидат при него. Подът бе застлан с една от рогозките, които майка ми собственооръчно бе изплела; още щом зърнах отровназелените й шарки обаче, разбрах, че не беше от сполучливите. До леглото се издигаше стойка за системи със стикер на „Питсбъргските пирати“^[1] на нея.

Всеки следващ ден влизах в тази стая с нарастващ страх и всеки следващ ден прекарвах все повече време вътре. Помня как Док седеше на дървената пейка на верандата, когато бяхме деца в Дерби, щата Кънектикът — с кутия бира в едната ръка и цигара в другата, а ръкавите на ослепително бялата му фланелка неизменно бяха навити до раменете и разкриваха както изпъкналите му бицепси, така и татуираната роза малко над левия му лакът. Той беше от поколението, което не се притесняваше да ходи с тъмносини дънки, които наричаше „дочени гащи“. Сресваше косата си като Елвис и имаше предизвикателен, дързък поглед — като на моряк в отпуска на брега, който току-що е ударил две питиета и до края на вечерта със сигурност ще се забърка в някоя беля. Беше висок мъж, но се движеше с котешка грация. Сещам се за една танцова забава в Дерби, когато двамата с майка ми буквално събраха очите на целия град, докато танцуваха суинг под съпровода на „Ракета 88“ на Айк Търнър и „Кралете на ритъма“. Мисля, че по това време Ралф е бил на шестнайсет, а аз — на единайсет. Наблюдавахме зяпнали родителите си и тогава за първи път си дадох сметка, че нощем те наистина го правят, правят го голи-голенички и дори не се замислят за нас.

Осемдесетгодишният старец, изписан наскоро от болницата, нямаше нищо общо с онзи опасно елегантен мъж, който танцуваше вихрен суинг, и по-скоро приличаше на скелет в пижама (тя също носеше емблемата на „Пиратите“). Очите му надничаха под гъсти рошави вежди и той се потеше обилно въпреки неспирната работа на двата вентилатора в помещението. Миризмата, излъчвана от влажната му кожа, ми напомни за стари тапети в изоставена къща, а дъхът му бе белязан от черното клеймо на разложението.

Двамата с Ралф не можехме да се наречем богати, но когато прибавихме своята лепта към спестяванията на Док, се оказа, че ще ни стигнат да наемем медицинска сестра на непълнен работен ден и чистачка, която да идва пет пъти седмично. Те се грижеха съвестно за

стареца, миеха го и сменяха бельото му, но по времето, когато Труди ми отбеляза, че си е изпял песента (все още предпочитам да мисля, че е казала точно това), боксовият мач на миризмите вече бе почти към своя край. Старият ветеран от отбора на ексcrementите надделяваше във всички рундове над дебютанта от отбора на бебешката пудра и си казах, че реферът съвсем скоро ще прекрати срещата. Докъде вече не бе способен да ходи сам до тоалетната (която неизменно наричаше „дрискалка“), ето защо носеше пелени и непромокаеми гащи. И понеже все още беше в съзнание, това го караше да се чувства неудобно. Понякога по страните му се търкулваха сълзи, а от гърлото, което някога бе припявало „Хей, красавице!“^[2], се изтръгваха вопли на отчаяние и погнуса.

Болката се загнездваше все по-дълбоко в него. Първо се вкопчи в корема и слабините му, а после обхвана и целия му торс, докато накрая той започна да се оплаква, че даже клепачите и върховете на пръстите му го болят. Болкоуспокояващите престанаха да му действат. Сестрата можеше да му даде по-голяма доза, ала тъй като това можеше да го убие, в крайна сметка се отказа. Въпреки опасността за живота му аз исках да му увелича тайно дозата и със сигурност щях да го сторя, ако не беше Рут. Жена ми веднага съзря рисковете от подобен ход.

— Сестрата ще разбере — каза ми тя. — И тогава ще загазиш.

— Но той е мой баща!

— Това няма да я спре. — Рут беше от хората, за които чашата винаги е наполовина празна. Не беше от възпитанието ѝ; просто такава се бе родила. — Веднага ще докладва за случилото се и може да отидеш в затвора.

Ето защо не го убих. Никой от нас не го уби. Вместо това започнахме да убиваме времето. Четяхме му, без да знаем каква част от думите ни разбира. Сменяхме бельото му, преобличахме го и следяхме медицинската му карта на стената да бъде винаги прилежно и своевременно попълвана. Дните бяха нетърпимо горещи и периодично размествахме двата вентилатора с надеждата да създадем пресичащи се течения. Гледахме мачовете на „Пиратите“ на малкия цветен телевизор, чийто кинескоп правеше зелената трева на игрището лилава, и му казахме, че тази година любимият му отбор е в страхотна форма. Обсъждахме помежду си изтъняващите му черти и изострящия му се профил. Гледахме го как страда и се молехме по-скоро да умре.

И така до деня, в който надигнах очи от „Най-добрите американски поети на двайсети век“ и видях висока, едра чернокожа жена и момиченце с тъмни очила, които стояха на прага на стаята.

Това момиченце... помня го толкова ясно, сякаш съм го зърнал тази сутрин. Предполагам, че е било на седем, макар че изглеждаше доста дребничко за възрастта си. Направо мъничко. Носеше розова рокличка, стигаща до кокалестите му коленца. Забелязах, че на единия (също толкова кокалест) пищял има лейкопласт с героите на „Уорнър Бродърс“ — спомням си Йосемайт Сам^[3] с дългите му червени мустаци и револвер във всяка ръка.

Тъмните очила на детето бяха като утешителна награда от дворна разпродажба. Бяха прекалено големи и поради това се бяха плъзнали почти до върха на чипото носле, разкривайки втрещените, притворени, покрити със синьо-бяло перде очи. На краката си имаше мръсни гуменки. След малко забелязах, че кожата му всъщност не е черна, а някак мазносива. Горкото хлапе изглеждаше тежкоболно като баща ми... за разлика от него обаче явно можеше да стои на краката си.

Жената не си спомням толкова ясно, понеже цялото ми внимание бе привлечено от момиченцето. Човек можеше да ѝ даде както четирийсет, така и шейсет. Косата ѝ беше късо подстригана и присъствието ѝ сякаш излъчваше някакво спокойствие. Освен това не си спомням нищо друго — дори цвета на роклята ѝ, ако изобщо е била с рокля. Май беше с рокля, но не е изключено да е била и с анцуг.

— Коя сте вие? — попитах аз. Прозвуча глупаво, сякаш ме бяха сепнали не от четене, а от сън, макар че като се замисля, двете неща са доста сходни.

Труди се появи иззад тях и зададе същия въпрос. За разлика от мен поне гласът ѝ не звучеше сънено. Някъде зад нея се обади и Рут с превзетия си, всезнаещ тон:

— Сигурно вратата се е отворила, понеже резето вече изобщо не я държи. И те направо са влезли вътре.

Ралф, който стоеше до съпругата си, хвърли поглед през рамо.

— В момента е затворена — отбеляза и добави, сякаш това беше червена точка за тях: — Значи те са я затворили след себе си.

— Не можете да влизате тук — обърна се Труди към непознатата. — Заети сме. Тук има болен човек. Не знам какво искате, но трябва да

си тръгнете.

— Не можете просто така да нахълтвате в домовете на хората — подкрепи я брат ми. Тримата бяха застанали пред вратата на татковата спалня.

Жена ми потупа натрапницата по рамото. Не особено нежно.

— Трябва да си тръгнете, освен ако не искате да извикаме полицията. Това ли трябва да направим?

Негърката не ѝ обърна никакво внимание. Тя избута момиченцето напред и каза:

— Само направо. Четири стъпки. Има стойка, внимавай да не се препънеш в нея. Искам да те чуя как броиш на глас.

Детенцето започна:

— Едно-о... две-е... три-и... четири-и...

На „три-и“ хлапето прекрачи металните крака на Стойката за системи, без даже да погледне надолу. Казах си, че това не би му помогнало особено — едва ли щеше да види нещо през зацапаните стъкла на огромните си очила, а да не забравяме и мътните очи. Мина достатъчно близо до мен, за да почувствам как краищата на рокличката се докосват за миг до ръката ми, подобно на ефирна мисъл. Миришеше на пот, мръсотия и — също като Док — на болест. И двете ръце на детето бяха осеяни с тъмни петна, които отначало взех за корички на зарастващи рани, ала после забелязах, че са съвсем пресни и дори изглеждат възпалени.

— Спри я! — извика ми Ралф, ала аз не го направих. Всичко се случваше прекалено бързо. Момиченцето се наведе над хълтналата, брадясала буза на баща ми и долепи устни до нея. Целувката беше продължителна, звучна и мляскаща.

Докато го целуваше, малката ѝ пластмасова чантичка се люшна към главата му и баща ми отвори очи. Впоследствие Труди и Рут ми казаха, че чантичката (в която едва ли имаше нещо друго освен пакетче хартиени кърпички) го е ударила по бузата и затова се е събудил. Ралф обаче не беше съвсем сигурен, а пък аз изобщо не го вярвах. Ако наистина бе станало така, все щях да чуя някакъв, дори и едва доловим звук.

— Как се казваш, хлапе? — попита баща ми с хъхрещия си глас на смъртник.

— Аяна — отвърна момиченцето.

— Аз съм Док. — Очите му я изгледаха изпод тъмните пещери, които обитаваха в последно време, и забелязах, че взорът му изглежда доста по-бистър в сравнение с онова, което бях свикнал да виждам през двете кошмарни седмици във Форд Сити. Помня как си мислех, че татко е достигнал фазата, в която дори хоумрън на „Пиратите“ в деветия ининг не би могъл да разведри мътния му поглед.

Труди избута жената встрани и се опита да мине покрай мен с явното намерение да сграбчи детето, дръзнало да смути предсмъртното спокойствие на Док. Аз обаче я хванах за китката и я спрях.

— Чакай.

— Какво да чакам? Намъкнаха се тук, без никой да ги е канил, а ти ме караш да...

— Болна съм и трябва да тръгвам — промълви хлапето. Целуна отново баща ми и направи крачка назад. Този път се препъна в поставката на стойката за системи и за малко да се озове заедно с нея на земята. Труди обаче хвана стойката, а аз — момиченцето. Беше толкова слабичко, че кожата му изглеждаше като хартиена обвивка на костите му. Очилата му паднаха в скута ми и за момент мътните му млечнобели очи срещнаха моите. — Ти ще бъдеш добре — прошепна ми тя и докосна устните ми с малката си ръчица. Усетих парене, сякаш бях целунал въглен, ала не се отдръпнах. — Ще бъдеш добре.

— Хайде, Аяна! — извика я едрата негърка. — Време е да оставяме тези хора. Две стъпки. Искам да те чуя как броиш на глас.

— Едно-о... две-е... — започна Аяна, докато наместваше очилата на чипото си носле, където едва ли щяха да се задържат дълго. Придружителката ѝ я хвана за ръка.

— Да бъде благословен денят ви, хора — изрече негърката и ме погледна. — Жал ми е за вас, ала сънищата на това дете приключиха.

Те прекосиха дневната, като жената държеше момиченцето за ръката. Ралф вървеше подире им като овчарско куче, вероятно за да се увери, че няма да откраднат нещо. Рут и Труди се надвесиха над Док, чиито очи все още бяха отворени.

— Кое беше това дете? — попита той.

— Не знам, татко — отвърна Труди. — Не мисли за нея.

— Искам да се върне. Искам пак да ме целуне.

Жена ми се обърна към мен и ме изгледа със стиснати устни. С годините бе успяла да усъвършенства във висша степен укорителното

си изражение.

— Почти е извадила иглата на системата от ръката му... сега кърви... а ти си седя спокойно ей-там...

— Ще я наместя отново — заявих аз, но имах чувството, че някой друг говори вместо мен. Моето „аз“ сякаш се бе отдръпнало настрани и се взираше безмълвно и смаяно в лежащия ми баща. В същото време продължавах да усещам топлото докосване на детската длан по устните си.

— О, няма защо да си правиш труда! Вече я наместих.

Ралф се върна при нас.

— Махнаха се — уведоми ни той. — Тръгнаха надолу по улицата към автобусната спирка. — Брат ми се обърна към жена ми: — Искаш ли да извикам полицията, Рут?

— Не. Само ще изгубим цял ден в попълване на формуляри и отговаряне на въпроси. — Тя помълча секунда-две. — А после може да ни извикат и да свидетелстваме в съда.

— За какво да свидетелстваме? — учуди се Ралф.

— Откъде да знам? Ще донесе ли някой малко лейкопласт, за да закрепим най-сетне тази проклета игла? Мисля, че има на кухненския плот...

— Искам пак да ме целуне — въздъхна баща ми.

— Аз ще отида — заявих, обаче преди това се приближих до входната врата, която Ралф се бе постарал да заключи, и погледнах навън. Малкият зелен заслон на автобусната спирка беше само на една пряка разстояние, ала не видях никой да стои до стълба или под пластмасовия покрив. И на тротоара нямаше жива душа. Аяна и жената — която можеше да бъде както нейна майка, така и придружителка, — бяха изчезнали. Единственото, което ми бе останало от тях, бе допирът на детската ръчица до устните ми, чиято топлинка, макар и все още да се усещаше, вече започваше да отминава...

* * *

Сега следва разказът за чудото. Няма да го претрупвам, защото смятам, че след като съм решил да споделя тази история, трябва да я

предам точно, ала не възнамерявам и да му отделям твърде голямо внимание. Разказите за чудеса по принцип са приятни за слушане, ала рядко са кой знае колко интересни, понеже почти винаги са едни и същи.

Бяхме отседнали в един от мотелите, разположени на главния път, водещ от Форд Сити — „Рамада Ин“ с тънки като хартия стени. Жена ми се дразнеше, когато Ралф му викаше „Досада Ин“.

— Ако продължаваш да го наричаш така, по някое време ще вземеш да го изтърсиш пред някой непознат — отбеляза тя. — И тогава ще се чудиш къде да се денеш от срам.

Стените наистина бяха толкова гънки, че чувахме как Ралф и Труди се разправят колко дълго трябвало да останат. „Той е мой баща“ — подчертаваше брат ми, на което тя отвръщаше: „Кажете го на електрическата компания, когато изтече срокът за плащане на сметката. Или на щатската комисия, когато ти изтекат болничните...“

Беше гореща августовска вечер. Минаваше седем и всеки момент Ралф щеше да тръгне към къщата на баща ми, понеже дежурството на сестрата приключваше след час. Запревключвах каналите на телевизора, докато не попаднах на мач на „Пиратите“, и усилих звука, за да заглуша потискащата и предсказуема караница в съседната стая. Междувременно Рут сгъваше изпраните дрехи и ми заяви, че следващия път, когато си купя бельо от щанда за намалени стоки, ще се разведе с мен. Или ще ми изневери с някой непознат. Телефонът иззвъня. Обаждаше се сестра Хлое. (Да, точно така се наричаше; представих си я как казва: „Хапнете си още малко супа за сестра Хлое.“)

Ала жената явно не беше в настроение за закачки.

— Мисля, че трябва веднага да дойдете — каза тя. — И нямам предвид само Ралф за нощната смяна. Елате всички.

— Отива ли си? — попитах. Рут спря да сгъва дрехите и се приближи до мен. Очаквахме го — даже се бяхме надявали да стане по-скоро, — ала когато моментът наистина бе настъпил, смъртта на татко вече ми се струваше прекалено абсурдна, за да ме заболи. Док ме бе научил как да играя на хилка с привързано за нея топче, когато бях на същата възраст като сляпото момиченце, посетило ни днес. Беше ме хванал да пуша под лозата и ми бе казал — не ядосано, а нежно, — че това е глупаво и ще постъпя умно, ако не му позволя да се превърне в

навик. Възможно ли беше да не е жив, когато донесат утрешният вестник? Абсурд.

— Мисля, че не — отвърна сестра Хлое. — Изглежда ми по-добре. — Тя замълча за момент. — Никога през живота си не съм виждала подобно нещо.

* * *

Наистина беше по-добре. Когато отидохме при него след петнайсетина минути, го заварихме да седи на дивана и да гледа мача на „Пиратите“ на най-големия телевизор в къщата. (И той не беше някое чудо на техниката, но поне цветовете му си бяха нормални и тревата на игрището изглеждаше зелена, а не лилава.) Док пиеше протеинов шейк със сламка и лицето му имаше по-нормален тен. Бузите му също не изглеждаха толкова хлътнали, навярно защото току-що се бе обръснал. „Започнал е да се възстановява“ Помня, че точно това си помислих, щом го зърнах, а с времето въпросното първо впечатление само се задълбочи. Другото нещо, за което всички бяхме единодушни — дори вечно съмняващата се като Тома Неверни моя съпруга, — беше, че миризмата на урина и изпражнения, която го обгръщаше като пашкул от момента, в който го бяха изписали от болницата, вече е изчезнала.

Татко поздрави всички ни по име и ни каза, че Уилки Старгъл^[4] току-що е отбелязал хоумрън за нашите.

Двамата с Ралф се спогледахме, сякаш да се уверим, че не сънувахме. Трудно приседна на дивана до Док, но не толкова от загриженост към свекър си, колкото за да не припадне. Рут отскочи до кухнята и си взе бира. Чудо на чудесата.

— И аз не бих отказал една, Рути-фрути — обади се баща ми и побърза да добави (вероятно бе взел смаяното ми изражение за строго неодобрение): — Чувствам се по-добре. Коремът изобщо не ме боли.

— Мисля, че още не ви се полага бира — заяви сестра Хлое. Тя седеше в другия край на хола и още не бе започнала да събира нещата си, при положение че обикновено го правеше двайсетина минути преди края на смяната си. Железният й авторитет от типа „хайде сега още една лъжичка за мама“ започваше да се пропуква.

— Кога започна всичко това? — попитах, без сам да зная какво точно имах предвид, понеже промените имаха доста всеобхватен характер. Ако изобщо съм имал предвид нещо конкретно, вероятно е било изчезването на неприятната миризма.

— Състоянието му се е подобрило за времето, откакто си тръгнахме следобед — поклати глава Труди. — Не е за вярване.

— Болшевици — измърмори Рут. Тази дума за нея е нещо като ругатня.

Труди сякаш не я чу.

— Малкото момиченце! — възкликна тя.

— Болшевици! — извика жена ми.

— Какво момиченце? — попита баща ми. Имаше почивка между инингите и по телевизията вървяха реклами. Някакъв плешив тип с големи зъби и безумен поглед се опитваше да ни убеди, че килимите в „Джукър“ са толкова евтини, че са направо безплатни. И, мили боже, върху капарото дори не се начислявало ДДС. Преди някой от нас да отговори на Рут, Док попита сестра Хлое дали не му се полага *половин* кутийка бира. Тя отново поклати глава. Господството ѝ в тази малка къща обаче беше към своя край и през следващите четири години — преди несдъвканата хапка пържола да запуши завинаги гърлото му, — баща ми пресуши неизброимо количество бири. Надявам се, че се е насладил в пълна степен на всяка една от тях. Бирата сама по себе си е едно малко чудо.

* * *

Същата нощ, докато лежахме будни в твърдото си легло в „Досада Ин“ и слушахме тракането на климатика, Рут ми каза да не споменавам пред никого за сляпото момиче. Помня, че го нарече не Аяна, а „малкото негърче чародейче“, и в тона ѝ се усещаше непривичен за нея груб сарказъм.

— И ако трябва да съм откровена с теб — продължи тя, — не мисля, че състоянието му ще продължи да се подобрява. Понякога крушката светва най-силно точно преди да изгори. Същото е и при хората.

Навярно беше права, ала специално в този случай прогнозата ѝ не се сбъдна. Чудото при Док Джентри не спря дотам. Към края на седмицата той вече се разхождаше в задния двор, подкрепян от мен и Ралф. После всички се прибирахме в къщата.

Една вечер сестра Хлое ни позвъни. Помня, че беше доста късно.

— Няма да отидем, колкото и да е зле — ядосано заяви Рут. — Кажй ѝ го.

Сестрата обаче се обаждаше, за да ни информира, че по-рано през деня видяла Док да излиза от Ветеринарната клиника на Форд Сити, където отишъл да консултира един от по-младите лекари за болен от колер^[5] кон. Носел бастуна си в ръка, но въобще не го използвал. Жената сподели, че никога не била виждала мъж „на неговата възраст“ да изглежда толкова добре. *„Излъчваше такава жизненост и енергия... още не мога да повярвам“* — бяха точните ѝ думи. Месец по-късно татко вече се разхождаше (без бастун) из квартала, а през зимата всеки ден ходеше да плува в местния закрит басейн. И всички казваха, че изглежда като човек на шейсет и пет.

* * *

След възстановяването на баща ми проведох разговори с целия медицински екип, който го лекуваше. Направих го, понеже случилото се ми напомняше за така наречените „мираклии“ — представленията, разигравани по вонящите улички на европейските градове през Средновековието. Дори си помислих, че ако променя името на татко (или просто го нарека „господин Дж“), от историята му ще се получи интересна статия за едно или друго списание. Вероятно така и би станало, само дето никога не написах въпросната статия.

Семейният ни лекар Стан Слоун беше първият, който развя червения флаг. Той беше изпратил Док в Онкологичното отделение към Университета в Питсбърг, ето защо започна да обвинява тамошните лекари Ретиф и Замачовски в поставяне на погрешна диагноза. Те от своя страна прехвърлиха топката на радиологичното отделение. Ретиф заяви, че завеждащият радиологията е некомпетентен задник, който не може да различи панкреас от черен дроб. Помоли ме да не го цитирам,

но предполагам, че двайсет и пет години е достатъчно дълга давност за подобен род молби.

Доктор Замачовски ми каза, че това е най-обикновен случай на деформация на вътрешен орган.

— Никога не съм бил напълно съгласен с първоначалната диагноза — довери ми той. С Ретиф бях разговарял по телефона, докато със Замачовски се срещнах лично. Носеше бяла лабораторна престилка с червена тениска под нея, на която пишеше „Предпочитам да играя голф“. — Винаги съм си мислел, че има по-скоро Фон Хипел-Линдау^[6].

— Тази болест нямаше ли също да го убие? — попитах аз.

Тогава Замачовски ме дари с онази тайнствена усмивка, която лекарите пазят специално за безпросветните водопроводчици, домакини и преподаватели по английски, и заяви, че закъснявал за важен преглед.

Когато се срещнах със завеждащия радиологията, човекът просто разпери ръце.

— Нашата работа е да правим снимките, а не да ги тълкуваме — заяви той. — След десетина години вече ще използваме оборудване, което да сведе подобни погрешни диагнози до минимум... А междувременно защо просто не се радвате, че баща ви е жив? Това е най-важното.

Е, направих всичко, което беше по силите ми. И докато се занимавах с краткото си разследване, което предпочитам да наричам „проучване“, установих един крайно любопитен факт — медицинското определение за „чудо“ е „погрешно поставена диагноза“.

* * *

Хиляда деветстотин осемдесет и трета се падаше седмата ми поред година в колежа, в която по принцип на преподавателите не им се полагат часове. Имах договор с едно научно издателство за написването на книга под заглавието „Да научим онова, което не може да се научи — похвати за творческо писане“, ала също като статията ми за мираклиите, и тя остана ненаписана. През юли, докато двамата с Рут правехме планове за излет с палатки, урината ми внезапно стана

розова. Болката се появи по-късно — първо ме прониза дълбоко в левия ми хълбок, а после запълзя към слабините ми, като ставаше все по-нетърпима. Четири-пет дни след първите симптоми вече пикаех истинска кръв и докато играех на знаменитата игра, известна като „Навярно ще ми мине от само себе си“, страданията ми се превърнаха в истинска агония.

— Сигурна съм, че не е рак — опита се да ме успокои Рут, което означаваше, че си мисли точно обратното. Тревогата в очите ѝ също го издаваше. Впоследствие тя отрече това на смъртния си одър — прагматичността ѝ бе пословична, — но според мен си бе помислила, че ракът, който пощади баща ми, ненадейно е решил да се вкопчи в мен.

В крайна сметка се оказа, че не е рак, а камъни в бъбреците. Моето чудо се наричаше „ударно-вълнова терапия с литотрипсия“ и в комбинация с конски дози диуретични таблетки успя да ги разтвори. Казах на лекаря си, че никога през живота си не съм изпитвал такава болка.

— Мисля, че няма да се повтори, дори и да получите коронарна тромбоза — увери ме той. — Жените, които имат камъни в бъбреците, сравняват болките с тези при раждане. И то тежко раждане.

Все още ме болеше, но поне можех да си чета списание, докато чакам реда си пред лекарския кабинет, което смятах за голямо подобрение. Не след дълго някой седна до мен и ми каза:

— Хайде, време е.

Вдигнах очи от списанието и видях... не жената, която бе влязла в спалнята на умиращия ми баща, а мъж в обикновен кафяв костюм. Дълбоко в себе си знаех защо е тук. Нямах никакви съмнения за това. Знаех също така и че ако не тръгна с него, литотрипсията нямаше да ми помогне.

Излязохме от чакалнята. Сестрата не беше зад бюрото си, ето защо не ми се наложи да обяснявам внезапното си дезертъорство. Не съм сигурен и какво бих казал в свое оправдание. Че болката в слабините ми изведнъж е престанала да ме измъчва? Та това твърдение беше едновременно абсурдно и невярно.

Мъжът с деловия костюм изглеждаше на трийсет и пет и бе в доста добра форма; навярно беше бивш морски пехотинец, неспособен да се раздели с любимата си армейска прическа тип „канадска ливада“.

Вървахме мълчаливо; аз бях леко приведен заради болките, които още се обаждаха. Излязохме от медицинския център, където лекарят ми имаше кабинет, и стигнахме до следващата пряка. Там се намираше болницата „Дъбравите на изцелението“.

Изкачихме стълбите пред главния вход и поехме по коридор, чиито стени бяха изрисувани с героите на „Дисни“. От високоговорителите над главите ни звучеше „Светът е малък“^[7].

Бившият морски пехотинец крачеше енергично пред мен с високо вдигната глава, сякаш живееше тук. От своя страна аз никога досега не се бях чувствал толкова далеч от дома си... и от живота, който познавах и разбирах. И ако внезапно се бях издигнал във въздуха, подобно на пъстроцветно хелиево балонче с надпис „Оздравявай бързо“, изобщо нямаше да се изненадам.

Щом стигнахме до рецепцията, бившият морски пехотинец стисна ръката ми, за да ме накара да спра, докато двамата служители — медицинска сестра и санитар, — не бяха повикани по задачи. Тогава закрачихме по друг коридор, където момиче с гола глава в инвалидна количка ни изгледа със стаен в очите копнеж. То протегна ръка към мен.

— Не — отсече спътникът ми и ме поведе напред. Преди това обаче аз успях да надникна в ярките, умиращи очи на момичето и потръпнах.

Накрая влязохме в помещение, където момченце на около три години си играеше с блокчета под нещо като прозрачна палатка, спусната над леглото му. Хлапето ни изгледа с неподправено любопитство. Изглеждаше по-добре от момичето в инвалидната количка — най-малкото, имаше гъсти червени къдрици на главата си, — ала кожата му бе с цвят на олово и когато бившият морски пехотинец ме избута рязко напред, усетих, че детенцето всъщност е много, много болно. Докато спътникът ми заемаше стойка „мирно“, сякаш беше на парад, аз се пресегнах и дръпнах ципа на палатката, без да се съобразявам с предупредителния надпис „СТЕРИЛНА СРЕДА!“, и внезапно осъзнах, че на момченцето му остават не седмици, а брое дни.

Протегнах ръце към хлапето и в същия миг долових същия мирис на болен, който се излъчваше от баща ми. Момченцето веднага вдигна ръчички. Целунах го по ъгълчето на устата и то отвърна на

целувката ми с неочакван ентузиазъм, който свидетелстваше, че от доста време не е било докосвано. Не и от нещо, което да не му причинява болка.

Никой не влезе при нас, за да ни попита какво правим или да ни заплаши с полиция, както бе направила Рут през онзи ден в стаята на баща ми. Затворих ципа на прозрачната палатка. На прага се обърнах и видях как детето седи в креватчето си с цветно блокче в ръка. Пусна го и ми помахна, като на два пъти разпери и събра пръстчетата си. И аз направих същото. Вече изглеждаше по-добре.

Пред рецепцията бившият морски пехотинец отново стисна ръката ми, но този път бяхме забелязани от санитаря, на чието лице се мъдреше онази ехидна, неодобрителна усмивка, която деканът на Факултета по английска литература в колежа ми бе превърнал във висша форма на изкуство. Попита ни какво сме правили в отделението.

— Съжаляваме, господине, сбъркахме етажа — отговори моят спътник.

Когато излязохме пред входа на болницата, той се обърна към мен:

— Ще намериш обратния път, нали?

— Да — кимнах, — но ще трябва да си уговоря друг приемен час при лекаря си.

— Май ще се наложи.

— Ще те видя ли отново?

— Да — отвърна бившият морски пехотинец и закрочи през болничния паркинг. Дори не се обърна да ме погледне.

* * *

Появи се отново през хиляда деветстотин осемдесет и седма, когато Рут беше на пазар, а аз косях тревата и се надявах пулсирането в тила ми да не възвестява началото на мигрена, макар че щеше да се окаже точно това. Откакто се срещнах с малкото момченце в „Дъбравите на изцелението“, главоболието често ме навестяваше. Не за него си мислех обаче, докато лежах в тъмното с влажна кърпа на очите, а за сляпото момиченце.

Този път отидохме да видим една жена в „Сейнт Джуд“. Когато я целунах, тя положи дясната ми длан върху лявата си гърда. Само тя ѝ бе останала; хирурзите вече бяха отрязали другата.

— Обичам ви, господине — промълви тя през сълзи. Не знаех какво да кажа. Бившият морски пехотинец стоеше до вратата — в разкрячен стоеж, сключил ръце зад гърба си. С две думи, позиция „свободно“ на парад.

Минаха години, преди да ме навести отново. Това се случи в средата на декември хиляда деветстотин деветдесет и седма. Тогава го видях за последен път. Вече страдах от артрит, който продължава да ме измъчва. Неизменната му „канадска ливада“ се бе прошарила, а лицето му беше прорязано от толкова бръчки, че приличаше на вентрилоквистка кукла. Заведе ме до изходната рампа на шосе №I-95 на север от града, където бе станала катастрофа. Товарен пикап се беше сблъскал с форд ескорт и лекият автомобил бе здраво потрошен. Травматолозите бяха положили шофьора на форда — мъж на средна възраст — на носилка, а ченгетата разговаряха с униформения водач на пикапа, който изглеждаше шокиран, но невредим.

В мига, в който екипът на „Бърза помощ“ затвори задните врати на линейката, бившият морски пехотинец ми прошепна:

— Сега. Размърдай си задника.

Размърдах дъртия си задник и го замъкнах до задните врати на линейката. Спътникът ми забърза напред и посочи:

— Там! Ей-там! Това не е ли една от онези медицински гривни, на които пишат името и кръвната група на човека?

Травматолозите се обърнаха да погледнат, а един от полицаите, които разговаряха с шофьора на пикапа, се приближи до мястото, посочено от бившия морски пехотинец. Междувременно аз отворих задната врата на линейката и пропълзях до главата на пострадалия. Стиснах джобния часовник на баща си, който неизменно носех със себе си, откакто ми го беше дал като сватбен подарък. Изящната му златна верижка бе прикрепена към една от халките на колана ми. Нямаше време да я измъквам, ето защо направо я откъснах.

Мъжът на носилката ме изгледа втренчено в сумрака на линейката. Счупеният му врат изпъкваше като лъскава, покрита с кожа дръжка на врата малко под тила му.

— Не мога да помръдна пръстите на краката си — продума раненият.

Целунах го по ъгълчето на устата (явно това беше специалитетът ми) и тъкмо се измъквах, когато един от травматолозите ме сграбчи.

— Какво си мислите, че правите тук? — скастри ме той.

Посочих часовника, който лежеше до носилката.

— Беше в тревата. Помислих си, че е негов. — По времето, когато пострадалият щеше да е в състояние да обясни, че часовникът не е негов и инициалите, гравирани на задния капак, не му говорят нищо, ние с моя спътник щяхме да сме далеч оттук. — Намерихте ли медицинската му гривна?

Травматологът сбърчи отвратено нос.

— Оказа се парче хром — изсумтя той. — Махайте се оттук. — После обаче добави, вече не толкова злобно: — Благодаря ви. Можете да го задържите за себе си.

Така си беше. Обожавах този часовник. Но какво да се прави... импулсивно решение. Този часовник бе единствената вещ, която имах тогава в себе си.

* * *

— Имаш кръв по ръката си — отбеляза бившият морски пехотинец, докато пътувахме обратно към къщи. Бяхме в неговата кола — невзрачен „Шевролет“ седан. На задната седалка имаше кучешки повод, а на огледалото за обратно виждане се поклащаше сребърна верижка с медальон на Сейнт Кристофър. — Да не забравиш да я измиеш, когато се прибереш.

Обещах му, че ще го направя.

— Няма да ме видиш отново — каза спътникът ми.

Изведнъж се сетих какво бе казала чернокожата жена за Аяна. За първи път оттогава насам.

— Приключиха ли сънищата ми? — попитах.

Той ме изгледа учудено и вдигна рамене.

— Работата ти приключи. Не знам нищо за сънищата ти.

Зададох му още три въпроса, преди да ме остави пред нас и да изчезне завинаги от живота ми. Не очаквах да ми отговори, ала той го

стори:

— Онези хора, които целунах... те ще отидат ли при други хора? Да целуват техните язви и да ги накарат да изчезнат?

— Някои ще го сторят. Други няма да могат. — Отново вдигна рамене. — Или няма да поискат... Което всъщност е едно и също.

— Познаваш ли едно момиченце на име Аяна? Макар че сигурно вече е голяма...

— Тя е мъртва.

Сърцето ми се сви, но болката не беше твърде силна. Предполагам, че вътре в себе си съм го знаел. Отново се замислих за момичето без коса в инвалидната количка.

— Тя целуна баща ми — промълвих. — А мен само ме докосна. Защо тогава се падна на мен?

— Защото се е паднало на теб — отвърна спътникът ми и зави по алеята пред дома ми. — Пристигнахме.

Хрумна ми нещо. И имах чувството, че идеята е добра, Бог знае защо.

— Ела за Коледа — предложих. — Ела за коледната вечеря. Ще има предостатъчно храна. Ще кажа на Рут, че си мой братовчед от Ню Мексико.

Никога не й бях споменавал за бившия морски пехотинец. Онова, което бе направила Аяна с татко, й беше достатъчно. Даже предостатъчно.

Той се усмихна. Навярно това не беше единственият път, когато го виждах усмихнат, но със сигурност беше единственият път, когато съм запомнил усмивката му.

— Мисля, че ще пропусна, друже. Все пак ти благодаря. Не празнувам Коледа. Атеист съм.

* * *

Предполагам, че това е всичко... с изключение на това, че целунах Трудни. Казах ви, че беше изкуфяла, нали? Алцхаймер. Ралф бе направил добри пенсионни инвестиции и децата й се погрижиха да я изпратят в хубав старчески дом, когато вече не бе в състояние да се грижи сама за себе си. Двамата с Рут периодично я навещавахме,

преди жена ми да получи сърдечен удар по време на полета до Денвър. Скоро след трагедията отидох сам при Труди, понеже се чувствах самотен и тъжен и исках да си припомня старите дни. Щом обаче я зърнах — взираше се през прозореца, вместо да погледне към мен, и дъвчеше долната си устна, докато от устата ѝ потече слюнка, — само се почувствах още по-зле. Все едно да се върнеш в родния си град, за да хвърлиш един поглед на къщата, където си израснал, и да откриеш пустеещ парцел.

Преди да изляза от стаята ѝ, я целунах по ъгълчето на устата, ала, естествено, нищо не се случи. Едно чудо не струва нищо без чудотворец, а дните на чудесата безвъзвратно са отминали за мен. С едно-единствено изключение — нощем, когато не мога да заспя. Тогава слизам на долния етаж и гледам почти всеки филм, който си поискам. Включително и порно. Как става ли? Имам сателитна чиния и нещо, което се казва „Глобално кино“. Мога даже да гледам „Пиратите“, ако си платя допълнителния пакет. Но тъй като месечните ми доходи са строго фиксирани, не искам да прекалявам с разходите. В края на краищата мога да чета за „Пиратите“ и в интернет. Виж, да имаш достъп до всички тези филми... това чудо ми е напълно достатъчно.

[1] Бейзболният отбор на Питсбърг, щата Пенсилвания. — Б.пр. ↑

[2] Песен на Ханк Уилямс от 1951 година. — Б.пр. ↑

[3] Забавният анимационен злодей, който мрази всички зайци и особено зайчето Бъни. — Б.пр. ↑

[4] Бейзболна легенда (1940–2001) с двайсет и една годишна кариера в отбора на „Питсбъргските пирати“. — Б.пр. ↑

[5] Болест при конете и добитъка, засягаща централната нервна система и изразяваща се в нестабилна походка и падане. — Б.пр. ↑

[6] Церебро-ретинална ангиоматоза, при която се развиват кисти и ракови образувания в бъбреците и панкреаса. — Б.пр. ↑

[7] Една от най-известните детски песнички на „Дисни“. — Б.пр.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.